

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6C/16/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514200139
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bitalová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2015:8514200139.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Oľgou Bitalovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, pr. zast. Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073 v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

Žiadnemu z účastníkov konania súd **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným Okresnému súdu Vranov nad Topľou dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 829,80 eur.

Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX, kde dlžníkom je C. T., nar. XX.X.XXXX) navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu na pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku zo zmluvy o úvere. Poverením č. 5713*002157 Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „exekučný súd“) poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Navrhovateľ z obavy o právny a faktický osud pohľadávky spísal dňa 29.6.2009 návrh na zmenu exekútora a podal ho exekučnému súdu, pričom legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu a rozhodne o zmene exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote odo dňa doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora s poukazom na zákonnú úpravu § 44 ods. 7 Exek. poriadku účinnú od 1.9.2005 a § 44 ods. 8 Exek. poriadku účinnú od 1.12.2006. Exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase, a to napriek tomu, že prejednávacia vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný na posúdenie a rozhodnutie. Navrhovateľ ďalej uviedol, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po dlhej dobe. O všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia práv navrhovateľa a spôsobenej škody sa navrhovateľ dozvedel až po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 28.9.2010 o zmene súdneho exekútora.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetkovú škodu predstavuje náhrada účelne vynaložených nákladov

spojených s činnosťou navrhovateľa uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, pričom v tomto období vynaložil navrhovateľ na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. V období medzi podaním návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom teda navrhovateľ márne vynaložil sumu 175,- eur. Navrhovateľ uviedol, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a dodržal by zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup exekučného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvencie povinného. Nezákonným zásahom do nárokov navrhovateľa boli tiež vyvolané u členov riadiacich orgánov navrhovateľa a jeho majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej ak ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje sankcia 663,88 eur, čo predstavuje alikvótnym pomerom sumu 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Pretože v predmetnej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 456 dní, uplatnil si navrhovateľ ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 829,80 eur. Navrhovateľ tiež uviedol, že v zmysle zákonného postupu písomne požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., odporca však do podania návrhu na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením č.k. 5C/844/2012-7 zo dňa 9.10.2012 spojil veci vedené pod sp. zn. 5C/844/2012, 5C/847/2012, 5C/848/2012, 5C/849/2012, 5C/852/2012, 5C/854/2012, 5C/855/2012, 5C/856/2012, 5C/857/2012 a 5C/858/2012 na spoločné konanie s tým, že tieto veci sa budú ďalej viesť pod sp. zn. 5C/844/2012.

Uznesením č.k. 19NcC/47/2012-13 zo dňa 18.10.2012 Krajský súd v Prešove vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. 5C/844/2012 a vec prikázal tunajšiemu súdu.

Uznesením č.k. 6C/356/2012-37 zo dňa 29.10.2013 súd vylúčil z konania sp. zn. 6C/356/2012 veci spojené uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C/844/2012-7 zo dňa 9.10.2012 a pôvodne vedené pod sp. zn. 5C/844/2012, 5C/847/2012, 5C/848/2012, 5C/849/2012, 5C/852/2012, 5C/854/2012, 5C/855/2012, 5C/856/2012, 5C/857/2012 a 5C/858/2012 na samostatné konanie.

Súd poučil účastníkov konania o ich procesných právach a povinnostiach, odporcovi doručil návrh na začatie konania, vyzval ho, aby sa k predmetu sporu písomne vyjadril v lehote 15 dní a v prípade, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, aby vo vyjadrení uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu a pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Odporca v písomnom vyjadrení s návrhom nesúhlasil. Konštatoval, že podanie navrhovateľa je potrebné vyhodnotiť za zmaťočné z dôvodu absentujúcich relevantných údajov a k návrhu nepripojil ani jeden

relevantný dôkaz, na ktorý poukazoval. Navrhovateľ odkázal najmä na exekučný spis, čím v skutočnosti preniesol dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno je na navrhovateľovi. Odporca navrhol konajúcemu súdu aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku uvádzajúc, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Z návrhu nie je zrejmé, z akého titulu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prietáhov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietáhov v konaní, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie. Odporca poukázal na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli na súd doručené prvé žaloby vo veci je zrejmé, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty v zmysle zákona, ale skôr. Preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody na príslušnom orgáne.

K uplatnenému nároku odporca uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. splnené tri podmienky - existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku. Odporca pripustil, že v niektorých prípadoch exekučný súd mohol rozhodnúť o zmene exekútora po uplynutí 30 - dňovej zákonnej lehoty, najmä v prípadoch, keď exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť; v týchto prípadoch exekučný súd lehotu na rozhodnutie nemohol dodržať z objektívnych dôvodov tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného exekútora. V prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Pretože navrhovateľ tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 OZ, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku.

Odporca poukázal na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora) a zákonom ustanovenú lehotu a nevyhnutnosť vykonať iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodného exekútora, vyjadrenie pôvodného exekútora, vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu, zaslanie novému exekútorovi, rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora) nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy, a teda za nesprávny úradný postup. Taktiež poukázal na ust. § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že pôvodný exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na kontinuitu konania.

Pri existencii prietáhov v konaní odporca poukázal na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietáhov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenie sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenie, ktoré malo za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom uviedol, že navrhovateľ nepreukázal, že by v danej veci takýmto spôsobom bolo konštatované porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Podľa názoru odporcu skutočnosť, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je kompetentný preskúmať jedine Ústavný súd SR. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné na rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov môžu aj sudy vyššieho stupňa (krajské sudy, Najvyšší súd SR), čiže okresný súd by mal konštatovať, že jeho nadriadený súd sa dopustil zbytočných prieťahov, čo je absurdné.

Odporca taktiež vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Ďalej odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik, ani výšku škody. Podľa odporcu akákoľvek výška nákladov na správu informačného systému a udržiavanie systému vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje odporca za účelové, keďže navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Požadovať paušálne sumy za veľmi všeobecne uvedené činnosti je podľa odporcu nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, resp. skutočnosťami, nakoľko inak je preskúmanie žalovaného nároku znemožnené.

K nemajetkovej ujme uviedol, že navrhovateľ nesprávne vychádzal z paušálnej sumy 663,88 eur za každý rok prieťahov v konaní s poukazom na viacero náleзов ústavného súdu. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Ústavný súd SR vychádzal pri rozhodovaní o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy aj z významu sporu pre navrhovateľa, taktiež prihliadal na to, či sťažnosť adresovaná predsedovi súdu viedla k náprave, a tak je neadekvátne, aby sa priznala náhrada podľa vybraných náleзов Ústavného súdu SR. Takisto poznamenal, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov navrhovateľa sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže náhradu škody si navrhovateľ uplatňuje ako právnická osoba. Poukázal pritom na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011. Odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch.

Návrh navrhol zamietnuť tiež s odôvodnením, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom exekučného súdu.

Hoci navrhovateľ zastúpený právnym zástupcom bol poučený o jeho procesných právach a povinnostiach, okrem iného aj podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd ho výzvou zo dňa 3.9.2013, ktorú si prevzal dňa 5.9.2013, opakovane vyzval, aby súdu oznámil spisové značky jednotlivých exekučných konaní, doplnil dátumy doručenia ním uvádzaných podaní na súd a predložil ich fotokópie, predložil súdu fotokópiu rozhodnutia súdu, od ktorého odvodzuje nezákonný úradný postup súdu, uviedol a preukázal, kedy sa dozvedel o vzniku škody, preukázal výšku skutočnej škody a zaujal právne stanovisko k tvrdeniam uvádzaným vo vyjadrení odporcu. Právny zástupca navrhovateľa na výzvu súdu nereagoval.

Keďže v danom prípade ide v zmysle § 200ea O.s.p. o drobný spor (teda konanie, predmetom ktorého nie je suma presahujúca 1 000 eur), súd s poukazom na § 115a ods. 2 O.s.p. dňa 9.2.2015 oznámil na úradnej tabuli súdu, že dňa 3.3.2015 o 9.15 hod. bude vo veci účastníkov konania verejne vyhlásený rozsudok bez nariadenia pojednávania a následne tento rozsudok v uvedený deň aj vyhlásil.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom návrhu, písomným vyjadrením odporcu, pripojeným spisom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7Er/431/2004, znaleckým posudkom 1/2014 a zistil tento skutkový stav:

Exekučné konanie vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7Er/431/2004 sa začalo dňa 11.11.2004, kedy navrhovateľ ako oprávnený doručil súdnemu exekútorovi JUDr. Lucii Žužovej, Exekútorový úrad Michalovce návrh na vykonanie exekúcie. V rámci prebiehajúcej exekúcie navrhovateľ ako oprávnený doručil exekučnému súdu dňa 2.7.2009 návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením č.k. 7Er 431/2004-20 zo dňa 28.9.2010 vyhovel návrhu oprávneného - navrhovateľa v tomto konaní - na zmenu súdneho exekútora.

Na základe uvedeného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 (teda v čase podania návrhu na začatie konania), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) účinného do 31.8.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného od 1.9.2005, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. (upravujúci prechodné ustanovenia k úprave platnej a účinnej od 1.9.2005), konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Vranov nad Topľou v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 7Er/431/2005.

Súd po vykonaní dokazovania a po zhodnotení dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dospel k názoru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný.

Pokiaľ ide o vec samú, súd v prvom rade poukazuje na to, že v danom konaní navrhovateľ nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť uplatňovaného nároku. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že v každej veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Navrhovateľ však nijako

nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním návrhu a splnenie podmienok v čase podávania návrhu pre jeho podanie v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) bol pritom navrhovateľ povinný predložiť k návrhu (§ 79 ods. 2 O.s.p.). Splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie návrhu nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia odporcu podaného v tomto konaní, nakoľko tento iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdil, že išlo o žiadosť týkajúcu sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu. Ani z tohto nemal súd preukázané, že v tomto konkrétnom prípade došlo pred podaním návrhu skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., resp. že márne uplynula 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu návrh, je pritom podľa súdu výlučne na navrhovateľovi.

Čo sa týka navrhovateľom namietaných zbytočných prietahov v exekučnom konaní, súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v exekučnom konaní bolo alebo nebolo porušené právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR, ktorý ju preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Prietahy v súdnom a tým i exekučnom konaní nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by okresný súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup (prípadne aj nadriadených súdov), malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve a možnosť vzniku absurdného stavu, že okresný súd bude rozhodovať o tom, či napr. aj priamo jemu nadriadený krajský súd spôsobil prietahy v konaní. Tento krajský súd by potom mal rozhodovať o prípadnom odvolaní proti rozhodnutiu vo veci. Správnosť týchto záverov potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje.

Súd po preskúmaní návrhu zároveň zistil, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie všetkých predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

Podľa citovanej právnej úpravy sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V predmetnej veci vidí navrhovateľ nesprávny úradný postup Okresného súdu Vranov nad Topľou v tom, že o návrhu navrhovateľa na zmenu exekútora rozhodol oneskorene, keď súd bol bezdôvodne nečinný podľa navrhovateľa viac ako 456 dní. Navrhovateľ pritom vychádzal zo znenia Exek. poriadku upravujúceho zmenu exekútora účinného od 1.9.2005, resp. od 1.12.2006. V tomto prípade však exekučné konanie začalo podľa úpravy Exek. poriadku účinnej do 31.8.2005, to znamená pred účinnosťou novely Exek. poriadku, ktorou sa zaviedla lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. V zmysle prechodných ustanovení k úprave účinnej od 1.9.2005 sa na daný prípad použije stará právna úprava týkajúca sa zmeny exekútora, podľa ktorej žiadna lehota na rozhodnutie súdu určená nebola. Navyiac pri zmene exekútora podľa úpravy účinnej do 31.8.2005 bolo potrebné zistiť stanovisko pôvodného exekútora, a vzhľadom na potrebu rozhodnutia aj o trovách doterajšieho exekútora, vyzvať exekútora aj na vyúčtovanie trov exekúcie. Uvedené úkony vyžadujú súčinnosť exekútora, ktorá takisto trvá určitý čas. V tejto súvislosti súd udáva, že i keď teda súd v exekučnom

konaní urobí úkon po zákonom stanovenej lehote (ak je táto určená), nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Uvedené konštatoval vo viacerých svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu a dospel k záveru, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal.

Súd mal za to, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode pre prípadnú nečinnosť súdu ani nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je navrhovateľ povinný preukázať. Skutočnou škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Ušlým ziskom sa zase rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a vyjadruje zisk, ktorý by poškodený bol dosiahol, ak by nedošlo k porušeniu určitej povinnosti zo strany škodcu.

Navrhovateľ v návrhu na začatie konania nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody v tejto konkrétnej veci, a to ani na základe výzvy súdu. Až v priebehu konania oznámil súdu, že do registra Spr založil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý považuje za dôležitý dôkaz o skutočnostiach tvrdných v jednotlivých návrhoch a ktorý preukazuje minimálnu výšku spôsobenej škody. Ako však vyplýva z tohto posudku, v tomtobola vypočítaná priemerná výška škody (teda spriemerovali sa náklady na počet posudzovaných konaní, čiže z výsledku znaleckého posúdenia je možné vyvodiť, že v každom posudzovanom exekučnom konaní došlo k rovnakým úkonom), a to rozdelená na škodu spôsobenú v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia a na škodu spôsobenú v exekučných konaniach, kde navrhovateľ ako oprávnený žiadal o zmenu exekútora. Súdnym znalec pritom všetky náklady nad určitý priemer vypočítaný z predchádzajúceho obdobia pripísal skutočnosti, že tieto náklady vznikli v súvislosti s omeškaním súdov s rozhodnutím v tej ktorej exekučnej veci.

Z úradnej činnosti je súdu známe, že navrhovateľ si majetkovú škodu vyčíslil paušálne v mnohých konaniach a v rovnakej výške, teda bez zohľadnenia okolností toho ktorého prípadu. Navyiac túto škodu si uplatnil vo viac ako 5-násobku minimálnej škody určenej znaleckým posudkom. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Súd sa stotožňuje s názorom odporcu, že akákoľvek výška nákladov na správu informačného systému a udržiavanie systému by vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy, keďže navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Podobne náklady na výkony zamestnancov sú bežnými nákladmi, s ktorými musí navrhovateľ pri svojej činnosti počítať a vzhľadom na povahu vykonávanej činnosti musí mať vyčlenených aj zamestnancov, ktorí spravujú pohľadávky, ktoré nie sú riadne platené a ktoré sa prípadne musia uplatniť aj v exekučnom konaní. Požadovať paušálne sumy za veľmi všeobecne uvedené činnosti je podľa názoru súdu nepostačujúce na účely preukázania výšky majetkovej škody. Za tohto stavu navrhovateľ nepreukázal, či vôbec a aká skutočná škoda mu vznikla v tomto konkrétnom konaní.

Navrhovateľ sa tiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu

nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásadakontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Navrhovateľ uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však svoje tvrdenia nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Náhradu nemajetkovej ujmy však nemožno priznať iba na základe abstraktných tvrdení účastníka, ktoré nie sú preukázané a konkretizované, napríklad minimálne špecifikovaním, aké podnikateľské postupy a aktivity boli postupom súdu ovplyvnené. Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. K rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora potreboval súd súčinnosť pôvodného exekútora, ktorého vyzval na vyčíslenie trov konania a zaslanie exekučného spisu. Súd mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty preto na strane navrhovateľa nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, už aj vzhľadom na spomínanú skutočnosť, že do rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora je oprávnený vykonávať exekúciu pôvodný exekútor. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za dobu omeškania s rozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ. Je len ťažko uveriteľné, že by podnikateľské plány navrhovateľa mali byť závislé od rozhodnutia o zmene exekútora, ktoré svojou povahou zásadne neovplyvňuje exekúciu a nie je rozhodnutím, ktorým by sa rozhodovalo o veci samej a ktoré by nejakým závažným spôsobom upravovalo nanovo vzťahy medzi účastníkmi exekučného konania.

Súd má tiež za to, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať teda za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom, teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim v tom smere, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Keďže súd nemal v konaní preukázaný nesprávny úradný postup a vznik škody, nie je možné hovoriť ani o príčinnej súvislosti medzi nimi.

Navrhovateľ teda v konaní nepreukázal žalovateľnosť samotného nárok, ani vznik majetkovej škody, či vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ani tú skutočnosť, že by zo strany exekučného súdu v exekučnom konaní išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v ním uvádzaných zbytočných priťahoch a ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadnou navrhovateľovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmu, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v dotknutých prípadoch zodpovednosť odporcu za náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobené nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., preto súd jeho návrh zamietol.

K námietkam odporcu týkajúcich sa nedostatkov návrhu na začatie konania a premlčania súd len poznamenáva, že návrh navrhovateľa na začatie konania má všetky náležitosti v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. a z petitu navrhovaného výroku je súdu zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha, i keď súd prisvedčuje argumentácii odporcu, že navrhovateľ by mal jasným spôsobom identifikovať exekučné konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom exekučnom konaní bol účastníkom konania a boli mu doručované rozhodnutia v ňom vydané, čiže má vedomosť aj o spisovej značke konania na exekučnom súde. Pokiaľ ide o premlčanie nároku, toto nie je možné presne určiť, keďže navrhovateľ nepredložil súdu doklady o tom, kedy doručil návrh na predbežné prerokovanie

nároku odporcovi. Ak by súd vychádzal z údajov odporcu, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku mu boli doručené dňa 23.04.2012, v takom prípade by právo navrhovateľa domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nebolo premlčané, pretože návrh oprávneného (navrhovateľa) na zmenu exekútora bol exekučnému súdu doručený dňa 2.7.2009, teda až po dni 23.04.2009, z ktorého vychádzal odporca ako hraničného dňa, ktorý predstavuje tri roky pred dňom, kedy mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastník, ktorý má úspech vo veci, má právo na náhradu trov konania. Odporca si náhradu trov konania uplatnil, avšak nevyčíslil ich výšku a z obsahu spisu nevyplýva, aby mu nejaké trovy vznikli, preto súd vyslovil, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.